

De moeder van Simson, voorbeeld Bijbels moederschap

ds. J. IJsselstein - Richteren 13

Liturgie dienst:

Psalm 25:3,6

Psalm 8:2

Lezen Richteren 13

Psalm 128:1,2,3,4

Psalm 85:3

Psalm 113:5

Gemeente, wij overdenken vanmorgen samen de geschiedenis die ons voorgelezen is uit Richteren 13, de geschiedenis van de Godvrezende moeder van de richter Simson. Ik lees u samenvattend het vierde vers van Richteren 13 voor als onze tekst, waar we het Woord van God als volgt lezen:

Zo wacht u toch nu, en drink geen wijn noch sterke drank, en eet niets onreins.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De vrouw van Manóach, moeder van Simson, Bijbels voorbeeld van moederschap.

Onze twee aandachtspunten zijn twee vragen. In de eerste plaats: *wie zij is*, en in de tweede plaats: *waartoe zij geroepen wordt*.

Dus:

1. Wie zij is

2. Waartoe zij geroepen wordt

Als eerste dus:

1. Wie zij is.

a. De moeder van Simson, de vrouw van Manóach, ze heet...?

Dat weten we niet. Ze **heeft geen naam**. Haar man wel, die heet Manóach. Maar zij is, zo zouden wij zeggen: *anoniem*.

En dat heeft ons heel veel te zeggen. Zij steekt in geloof en vertrouwen ver uit boven haar man. En hij, Manóach, steekt weer uit boven anderen, bijvoorbeeld boven de latere priester Zacharias, die het woord van de engel *niet* geloofde. Dat deed Manóach wel.

Maar zijn vrouw steekt in geloof en vertrouwen ver boven hem, boven Manóach uit.

Maar..., haar naam kennen wij niet.

Naamloze moeders zijn in het Koninkrijk van God van grote betekenis, vaak van grotere betekenis dan mannen van naam. Het gaat in Gods Koninkrijk ook niet om aanzien, niet om klinkende namen, maar om stille daden van geloof.

Dat is het eerste wat we van haar weten, of beter gezegd: wat we *niet* van haar weten: haar naam, ze is naamloos: N.N., naam onbekend.

b. Wat we verder van haar weten is dat ze **leeft in een moeilijke tijd**. Zeker, onze tijd is ook moeilijk, zeker ook voor ouders in de opvoeding van hun kinderen. Er komt als vaders en moeders heel veel op ons af. Maar wat denkt u van de tijd van toen? Richteren 13 begint ermee. In vers 1: *De kinderen Israëls voeren voort te doen wat kwaad was in de ogen des*

HEEREN. Het is een tijd van *geestelijke afval*.

Het is verder ook een tijd van oordeel, wat we zien in het tweede deel van vers 1: *Zo gaf de Heere hen in de hand van de Filistijnen veertig jaren*.

Het is een donkere, uitzichtloze tijd.

c. En daarbij is er in de derde plaats ook nog andere uitzichtloosheid. We zien dat in vers 2: de huisvrouw van Manóach, die vrouw zonder naam, *ze is onvruchtbaar en baart niet*. En dat is ook wat de engel des HEEREN direct tegen haar zegt in vers 3: *U bent onvruchtbaar en hebt niet gebaard*.

Dat huwelijksprobleem, kinderloosheid, is in de Bijbel niet nieuw. Dat zal haar, de vrouw van Manóach, niet direct getroost hebben, maar het leert ons (en het leerde hen) wel meer begrijpen *van hoe God gewoonlijk werkt*.

Zij, dat weet u, was niet de enige onvruchtbare vrouw in de Bijbel. Saraï (Genesis 11) was onvruchtbaar. Het hangt als een donkere wolk boven wel tien hoofdstukken van het Genesisboek. Rebekka was twintig jaar lang onvruchtbaar (Genesis 25). Ook Rachel is eerst kinderloos (Genesis 29-30), en ook Hanna, de latere moeder van Samuel is aanvankelijk onvruchtbaar (1 Samuël 1). En in het Nieuwe Testament is Elizabeth, de moeder van de latere Johannes de Doper, jarenlang onvruchtbaar, voordat de voorloper van de Heere Jezus het levenslicht ziet.

Maar, weet u wat het wonderlijke is? Al deze vrouwen staan op de *kruispunten*, ze staan op de *hoogtepunten* van de heilsgeschiedenis. Ze zijn de moeders geworden van Izak, Jacob, Jozef, Samuël en Johannes de Doper. En zij, deze vrouw van Manóach, zij is de moeder geworden van de toen nog komende verlosser Simson. Kijk maar in vers 5: dat jongetje dat straks geboren zal worden, daarvan wordt gezegd: hij *zal beginnen Israël te verlossen*.

U voelt de rijke inhoud van de belofte aan deze moeder gedaan. Hoewel we ook direct de beperktheid ervan voelen. Hij zal ermee *beginnen*. Hij zal beginnen Israël te verlossen.

Maar daar zal het bij blijven.

Hij zal slechts een schaduw zijn van de komende Verlosser, die Zijn werk zal voleinden, tot het laatste toe zal voltoeien.

We zien hier *weer*, net als op zoveel andere plaatsen in de Bijbel: als God werkt, als God verlossing gaat brengen, dan begint Hij met *niets van ons*.

Het volk Israël dient de afgoden, het leeft in afval en verval, het heeft het oordeel van de Heere over zich afgeroepen, en... de moeder van de komende verlosser is onvruchtbaar.

Dat is de manier waarop God werkt. Hij heeft *niets van ons* nodig, hij wil *niets van ons* hebben.

Zo is het ook in het persoonlijke leven. Zolang er hoop is, vertrouwen we op onszelf. Als we kunnen bidden, als we liefdevolle tranen kunnen huilen, als ons hart vol is van verlangen, dat is meestal niet de tijd waarop de Heere Zichzelf en Zijn Christus in ons leven openbaart.

Het is Gods gewone manier van werken om toe te werken naar onze hulpeloosheid en naar onze onmogelijkheid. Nee, niet naar onze wanhoop, maar wel naar onze hopeloosheid, om in die weg (waarin wij alles van onszelf verliezen en kwijtraken) ons heen te drijven naar Christus.

Want als Zijn volk geen hoop en kracht meer heeft, dan gaat God *Zijn* macht van de hemel openbaren. Dat was toen zo, en dat is nog steeds zo.

U zegt: waarom in die weg?

Opdat u later zou denken: het was niet *mijn* werk, het was niet *mijn* trouw, maar het was *Zijn* werk en het was *Zijn* trouw alleen. Het was *door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen*.

De vrouw van Manóach, de moeder van Simson, ze leeft in een donkere tijd, vol van afval. Het oordeel rust op het land. Nergens wordt ook gezegd dat het volk naar de hemel roept om verlossing, laat staan dat ze hun zonden belijden. En zij zelf, zij die straks moeder zal zijn van de komende verlosser, zij zelf is onvruchtbaar...

Maar juist in donkere tijden blijkt de grootheid van Israëls God. Zo ook hier.

Plotseling komt God, ongevraagd met de boodschap van Zijn aanstaande verlossing. Hier blijkt niet in de eerste plaats wie *zij* is, hier blijkt in de eerste plaats Wie *God* wil zijn voor haar en voor Zijn volk.

d. De moeder van Simson, de vrouw van Manóach, was in de eerste plaats naamloos. Ze leefde in de tweede plaats in een moeilijke tijd. En ze was in de derde plaats onvruchtbaar. Zij was in de vierde plaats ook **een Godvrezende vrouw**. Haar man, de vader van Simson, vreest ook de Heere.

Wat is dat een zegen, jongens en meisjes, als *èn* je vader *èn* je moeder de Heere vrezen.

Zal je hun boodschap, hun manier van leven niet verachten? Je zou daarmee de Heere Zelf verachten, die je die zegen gegeven heeft.

Manóach is ook een kind van de Heere. Maar zijn geloof is niet zo sterk als dat van zijn vrouw. Die is echt als een *hulp tegenover hem* aan hem gegeven.

De vrouw van Manóach is naamloos, stil, onvruchtbaar en ze is een vrouw van sterk geloof.

En dan..., plotseling, onverwachts verschijnt de *Engel des HEEREN* aan haar. In het algemeen wordt bij die uitdrukking gedacht aan een lichamelijke verschijning van de komende grote Verlosser, de Heere Jezus Christus.

Ze is diep onder de indruk van de grootheid en de hoogheid van deze hemelse Bode.

En... ze gelooft Zijn woorden.

We lezen in vers 6: *Toen kwam deze vrouw in, en sprak tot haar man, zeggende: er kwam een Man Gods tot mij, Wiens aangezicht was als het aangezicht van een Engel Gods, zeer vreselijk (zeer indrukwekkend); en ik vraagde Hem niet, van waar Hij was, en Zijn Naam gaf Hij mij niet te kennen.*

Manóach zelf reageert anders. Hij denkt aanvankelijk helemaal niet aan een hemelse verschijning. En als de Engel des HEEREN in tweede instantie, als antwoord op zijn gebed, terugkomt, dan wil hij voor Hem een maaltijd klaarmaken (vers 15 en 16), en gaat hij nieuwsgierig vragen naar Zijn Naam (vers 17).

Er staat letterlijk in vers 16 en dat tekent zijn kleingeloof: *Hij wist niet dat het een Engel des HEEREN was.*

En, als de Engel des Heeren in de vlam van het vuur dat het offer verteert opvaart, dan is

Manóach helemaal van streek, bang om te moeten sterven (vers 22).

Nee, Manóach is niet ongelovig. Hij gelooft het woord van de Engel wel. Hij heeft het in vers 8 over *'het knechtje dat geboren zal worden'*. Dat klinkt als: *mij geschiede naar Uw Woord* (Lukas 1:38). Maar hij blijft als man, wat betreft de kracht van zijn geloof, staan in de schaduw van zijn vrouw.

Dit hoofdstuk gaat niet over Manóach, maar over *zijn vrouw*, over de nameloze moeder van Simson, en vooral natuurlijk over *Israëls God*, die de komende grote Verlosser aankondigt.

De moeder van Simson, de vrouw van Manóach is onopvallend en naamloos, ze leeft in een moeilijke tijd, ze is onvruchtbaar en ze vreest God. En..., moeders, *dit* (wat nu volgt) zou ook uw leven blijvend veranderen: *de Heere verschijnt aan haar*. De Heere komt tot haar.

Toen kwam Hij in zichtbare verschijningen, hoewel het accent hier ook ligt op *Zijn woorden*. En ook nu spreekt de Heere nog steeds door *Zijn woorden*.

Wat de Heere tegen haar zegt, dat gaan we zien in ons tweede aandachtspunt. Maar we zingen eerst samen uit Psalm 85, het 3^e vers:

*Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft;
Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,
Zijn gunstgenoot, van blijden troost en vreê,
Mits hij niet weer op 't spoor der dwaasheid treê.
Voorwaar, Gods heil is reeds nabij 't geslacht,
Hetwelk Hem vreest en Zijne hulp verwacht;
Opdat er eer in onzen lande woon'
En zich aldaar op 't luisterrijkst vertoon'.*

Het gaat vanmorgen in de preek over de vrouw van Manóach, de moeder van Simson. We hebben gezien wie ze is. Nu ons tweede aandachtspunt:

2. Waartoe zij geroepen wordt.

We lezen in vers 3: (vrouw van Manóach), *u zult zwanger worden en een zoon baren*.

Wat een geweldige zegen!

Als God Zelf die boodschap, als een heel bijzondere boodschap, brengt aan deze vrouw, wie zal dan nog durven denken dat je zelf kinderen kan nemen, dat je daar zelf voor 'kan kiezen' of 'niet voor kan kiezen'? De Bijbel zegt: *des buiks vrucht is een beloning*.

Hoewel we geroepen zijn tot verantwoordelijkheid in het omgaan met de grootte van ons gezin, nooit mag de kinderzegen in een gezin gezien worden als een straf, of als iets van weinig waarde.

De dichter van Psalm 127 zegt: *Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des HEEREN, des buiks vrucht is een beloning* (Psalm 127:3). En het is onze hoge God, *die zeer hoog woont en zeer laag ziet, die (Zelf) de onvruchtbare doet wonen met een huisgezin, een blijde moeder van kinderen* (Psalm 113:9).

Dat mag kinderloze echtparen in ons midden tot troost zijn.

Hoewel dit ook juist voor kinderloze echtparen innerlijk tot groot verdriet kan zijn. Nu dit zo'n wonderlijke gift van de Heere is, waarom wij dan niet? Waarom wordt die gift, die zegen ons dan onthouden?

Laat ons gezamenlijke gebed, gemeente, zijn voor het grote verdriet en de grote nood die er is in huwelijken zonder kinderen.

Vrouw van Manóach, *u zult zwanger worden en een zoon baren* (vers 3).

Maar, bij die belofte hoort ook een opdracht. Vandaar ons tweede punt: waartoe zij geroepen wordt. Kijkt u maar in vers 4: *Zo wacht u toch nu, en drink geen wijn noch sterke drank, en eet niets onreins.*

Dit is bijzonder. We weten: Simson zelf moest een nazireeër zijn.

Dat wil zeggen, jongens en meisjes, dat hij een aantal dingen in zijn leven niet mocht doen. Dat waren niet zomaar een paar dingen, dat waren dingen met een bijzondere betekenis.

a. Hij mocht in de eerste plaats *geen wijn of sterke drank drinken*. Dat had een betekenis, daar lag een andere opdracht achter verscholen: wees nuchter en waak, wees alert, blijf wakker! Laat je niet benevelen door alcohol, maar wees helder: biddend en wakend (1 Petrus 5:8).

b. Een nazireeër mocht in de tweede plaats ook *geen overledene aanraken*. Ook dat had een achterliggende betekenis, namelijk deze: houd uw levenswandel in alle dingen rein en zuiver (1 Petrus 2:12).

c. En in de derde plaats mocht een nazireeër *zijn haar niet laten afknippen*.

Ook dat had een bijzondere betekenis, namelijk deze: laat de kracht van uw leven op geen enkele manier beperkt worden. Met andere woorden: hinder het werk van de Heilige Geest niet (Efeze 4:30; 1 Thessalonicenzen 5:19).

En dat alles bij elkaar was beeld van een heilig leven, toegewijd aan God. Beeld van een heilig leven voor een apart gezet kind. Het doet denken aan ons doopformulier, dat wijst op de roeping voor apart gezette kinderen, namelijk om (in Gods kracht) *onze oude natuur te doden en in een nieuw Godzalig leven te wandelen*.

Zo staat het ook allemaal, vooral dat eerste (geen wijn en sterke drank drinken) in vers 5, *bestemd voor Simson*.

Maar eerst is er, daarvoor, vers 3: *Zo wacht u* (moeder!) *toch nu, en drink geen wijn noch sterke drank en eet niets onreins*.

Met andere woorden, vrouw van Manóach, je mag moeder worden van een nazireeërkind. Maar dat vraagt in de eerste plaats iets van u: u moet ook zelf nazireeërmoeder worden.

Wil je, moeders, je kinderen opvoeden als nazireeërs, toegewijd aan de dienst van de Heere, dan staat hier je roeping. En die mag je, net als de vrouw van Manóach, doorvertellen aan je man: *zelf (!) toegewijd zijn aan de Heere en Zijn dienst*. In een leven voor en met de Heere. En dat vraagt niet in de eerste plaats om veel woorden, maar dat vraagt iets om wat uw hele leven *doortrekt*. Dat vraagt om dit: niet drinken, geen alcohol, dat wil zeggen: wees nuchter, waak en bid.

Deze onopvallende vrouw, naamloos, veracht, krijgt een bijzondere beloning van de Heere, maar niet zonder de oproep om *vanaf het prilste begin van haar zwangerschap* nuchter te zijn: te waken in het gebed en zo te worstelen voor het heil van haar kind. En wij, die de toekomst van dit kind kennen, weten achteraf hoe nodig dat was. Hoe nodig het was dat deze Simson, die nog geboren moest worden, vanaf zijn prilste levensbegin een biddende moeder heeft gehad.

Ouders, moeders, maar ook vaders, *wat* hebben we *daarvoor nodig*, om onze kinderen op te voeden als kleine nazireeërs voor God? Afgezonderd, geheiligd, aan Hem gewijd, tot Zijn lof en dienst bereid?

a. Het eerste wat we daarvoor nodig hebben, is het *bijzondere werk van God de Heilige Geest*. Dat is nodig om ons en onze kinderen, die net als wij in zonden ontvangen en geboren zijn, geestelijk levend te maken, op te wekken uit hun geestelijke dood en een nieuw hart te geven. Daarom moeten we als ouders nuchter zijn en waken in de gebeden, biddend om dat *bijzondere werk van de Heilige Geest in de harten van onze kinderen*.

b. Het tweede wat de Heere gebruiken wil om Zijn werk te doen, zijn de *middelen* die door Hem gegeven zijn.

Ik noem in de eerste plaats het middel van het *gebed*, van het verborgen gebed en van het openbare gebed in uw gezin. Daar is in de tweede plaats het middel van *het zichtbare leven met de Heere*. Zeg het niet alleen met woorden, stuur ze niet alleen naar een christelijke school en naar de catechisatie. Doe dat allemaal, maar één ding: laat zien, laat merken, laat voelen (ook zonder woorden) ‘ik leef, wij leven door genade met God. Hij is onze Rots, ons Deel, ons enige Goed.’

En als dat, ouders, in je persoonlijke leven nog niet zo is, in het belang van je eigen ziel en in het belang van de redding van je kinderen, zoek dat dan toch!

c. Er is in de derde plaats ook het middel van *de christelijke opvoeding in* (zoals ons doopformulier dat noemt) *de voorzeide leer*. En moeders (dat zien we hier op een heel opvallende manier) hebben daarin een belangrijke taak. Hoewel vader Manóach in tweede instantie ook naar voren komt.

Als zijn vrouw alles verteld heeft, dan lezen in vers 8: *Toen aanbad Manóach den HEERE vuriglijk, en zeide: Och, HEERE! dat toch de Man Gods, Dien Gij gezonden hebt, weder tot ons kome, en ons lere, wat we dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden.*

En, zo vervolgt vers 9: *God verhoorde de stem van (vader) Manóach.*

Vaders, luister! Zo is onze God. Hij hoort het gebed. Ik bedoel dit ootmoedige gebed:

‘Och, *HEERE* (dat wil zeggen heilige God, U die de trouw bewaart van geslacht tot geslacht), laat die hemelse bode toch terugkomen en (en dan komt het) *ons leren wat wij dat knechtje, dat jongetje doen zullen, dat geboren zal worden.*’

Wil je, ouders, voorbereid zijn op het moederschap en op het vaderschap, bid dan dit, vanaf het prilste begin van je kind of kinderen, ja zelfs daarvoor: *Leer ons, Heere, hoe wij met ons kind, met onze kinderen handelen moeten, als ze geboren zijn.*

Opnieuw verschijnt de Engel des HEEREN, eerst aan de vrouw van Manóach, en zij roept haar man erbij. En dan komt weer die schuchtere vraag, waar een voelbaar besef van onbekwaamheid in doorklinkt (in vers 12): *Toen zeide Manóach: nu, dat Uw woorden*

komen (dat wil zeggen: mij geschiede naar Uw woord), *maar... wat zal des knechtjes wijze en zijn werk zijn?*

En weer! Wat is het eerste dat hij als antwoord krijgt? Kijk eens naar het antwoord in vers 13 en 14: *Ik heb tegen uw vrouw gezegd hoe ze leven moet: van harte toegewijd aan Mij.* Dat is het eerste en het allerbelangrijkste: uw *leven*, ouders!

En dan..., dan vervalt Manóach in dwaasheid. In vers 15 zegt hij: ‘Zal ik een maaltijd voor U klaar maken?’

Nee, Ik zal niet eten. Offer de Heere een brandoffer.

‘En mag ik, nieuwsgierig, nog iets van U weten, wat ik nog niet weet? Uw Naam...?’

Nee, Manóach, vraag niet naar verborgen dingen.

Wonderlijk, toch komt er een antwoord. Dit antwoord: *Mijn Naam is toch Wonderlijk* (18)! Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst (Jesaja 9:6). Zo heeft de Heere Zich op Zijn tijd later aan Jesaja geopenbaard. Hier met een klein begin: Wonderlijk toch?

Ik had het met u over de middelen, die de Heere wil gebruiken in de opvoeding van onze kinderen: het verborgen gebed, een zichtbaar leven met de Heere en toewijding van ons leven aan Hem, door nuchter te zijn en te waken in het gebed.

Maar er is nog iets. Want terwijl Manóach geen priester is, maakt hij een *brandoffer* (een geitenbokje) en een *spijsoffer* klaar (vers 16 en 19). Hij gaat twee offers offeren, waar alles in afgebeeld is.

Het geitenbokje wordt geslacht. Waarschijnlijk steekt de Heere Zelf het offer aan. Het *brandoffer* stijgt letterlijk op naar de hemel. Het is een profetische heenwijzing naar het offer van Christus, die in de volheid van de tijd verteerd is door de vlam van het vuur van Gods toorn. Het is ook een heenwijzing naar Zijn volkomen toewijding aan de Vader (Hebreeën 10:6-9).

En Manóach offert ook een *spijsoffer*, een geschenkoffer aan God als dank voor Zijn goedheid en zegen.

Zal het offer van Manóach *aangenomen* worden? Ja, het wordt aangenomen.

Waarschijnlijk steekt God Zelf het offer aan; het antwoord komt bij God vandaan. En in die vlam stijgt de Engel des HEEREN op, terug naar de hemel.

Een brandoffer door vuur verteerd en de Engel des HEEREN die in die vuurvlam teruggaat naar de hemel... Het wijst onmiskenbaar vooruit naar de grote Verlosser die komen zou en gekomen is. Hij is van de hemel neergedaald. En door de vlam van Zijn Eigen offer is Hij teruggegaan naar de hemel.

En in die weg heeft Hij een weg geopend...

Een weg die wij, ouders, dringend nodig hebben. Om zelf nazireeërs te zijn, toegewijd aan de Heere en Zijn dienst, en om apart gezette, geheiligde kinderen op te voeden in de vreze des Heeren.

Deze weg moet u gaan, ouders, en daarvoor is het werk van de Heilige Geest *in u*, in uw eigen persoonlijke leven, echt onmisbaar. Ik bedoel deze weg:

a. De weg van *gekende ellende*. Vuur van de hemel *moest* het offer verteren. Dat moest vanwege Gods toorn over de zonde. Omdat wij met onze kinderen (en zij door ons) in zonden ontvangen en geboren zijn en daarom kinderen des toorns zijn! De toorn van God rust van nature op ons. Die hebben wij ons waard gemaakt. En daarom kunnen wij in het Rijk Gods niet komen, tenzij God...! Tenzij Hij ons wederom geboren laat worden, tenzij Hij met Zijn Heilige Geest Zijn bijzondere werk doet in ons hart! En het is, ouders, ook in de opvoeding van onze kinderen, nodig dat we daar persoonlijk iets van kennen, iets van doorleven. Het is nodig dat u de weg gaat van *gekende ellende*.

b. Maar ook, in de tweede plaats, dat u door de Heere gebracht wordt op de weg van *gekende verlossing*. Vuur van de hemel *heeft* het offer en het altaar op Golgotha verteerd, en Hij, Christus, is als het ware in die vlam vuur opgestegen en door de hemel ontvangen. Dan brengt de Heere u ook op de weg van *een beginsel van doorleefde dankbaarheid en toewijding* aan God. Niet in eigen kracht, maar omdat en doordat Christus Zichzelf volmaakt heeft toegewijd aan Zijn Vader.

c. En dan, in die weg (en dat alles is ten diepste Gods werk!) komt er ook plaats voor iets anders: Heere, door de weg van *Uw brandoffer*, is hier ook *ons spijsoffer*. Een offer van dank en erkenning: ‘Hier zijn wij, toegewijd aan Uw dienst, bereid om dit Uw kind, wakend en biddend in de gebeden, op te voeden in de vrees van Uw Naam.’

Tot slot, nog één ding. Met de Engel des HEEREN stijgt de vlam van het offer, het rook van het offer als een liefelijke reuk voor de Heere op naar de hemel. Dat wil ook zeggen: door de Engel des HEEREN, door het werk en de verzoening van Christus, door Zijn voorbede aan de rechterhand van de Vader, worden de gebeden van Godvrezende ouders meegenomen naar de hemel en als de gebeden van de heiligen gelegd voor Gods troon (Efeze 5:2; Openbaring 8:3).

Wat een troost is dat voor u, Godvrezende ouders. Uw gebeden stijgen op tot voor de troon. In het bijzonder de gebeden van stille, naamloze, weinig geachte moeders. Van hen die waken in de gebeden voor het heil van een kind of kinderen.
God hoort het gebed (Psalm 65:3).

Wat is uw leven arm, ouders, als u dit leven met de Heere niet kent. U mist *zelf* zoveel, en uw *kind of kinderen* missen daardoor in hun opvoeding ook zoveel. Zoek de Heere terwijl Hij te vinden is.

Ouders, zoek de Heere. Moeders, leef met Hem, biddend en wakend.

Vaders, vraag blijvend: kom, Heere, steeds tot ons en leer ons wat wij ons jongetje, ons meisje, dat geboren is of wordt, doen zullen.

Als u als ouders zo leeft, dan zal de Heere met u zijn. Dan zal de HEERE bevestigen het woord, dat ooit geschitterd heeft of schitteren zal in het doopwater dat op de voorhofjes van uw kinderen gesprengd is of gesprengd zal worden: *Mijn Naam* (zegt de HEERE) *zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal Mijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in Mij gezegend worden* (naar Psalm 72:17).

Want groot is uw verantwoordelijkheid.

Maar het werk van de zaligheid, dat zal doorgaan van kind tot kind, ligt vast in God.

Amen.

Slotzang Psalm 113:5:

Wie roemt niet 's HEEREN wondere trouw,
Die mildelijk d' onvruchtbere vrouw,
Op hare beê, een blijde moeder
Van liev' en frisse telgen maakt,
En dus voor aller welzijn waakt?
Men loov' den groten Albehoeder!